

**láska a iné
nehmatateľné
veci, ktoré tak
nevhynutne
potrebujeme**

a d a m   m a l i k

**láska a iné
nehmatateľné
veci, ktoré tak
nevhynutne
potrebujeme**

a d a m   m a l i k

**Láska a iné
nehmatateľné
veci, ktoré tak
nevyhnutne
potrebujeme**

Venujem všetkým, ktorí vedia aké krásne je niekoho milovať.

A tým, ktorí to nevedia želám, aby to čoskoro zistili.

Láska je väčšia než čokoľvek, čo jej stojí v ceste.

U2

Kapitola jeden

Bol to veľmi pekný pohreb.

Viem, že to znie divne. Fakt je to divné, použiť tie slová v jednej vete. Ale svojím spôsobom bol pekný. Veľmi pekný.

Slnko bolo vysoko. Oblaky by ste dlho a márne hľadali na nevädzovomodrom nebi.

Kvety na vencoch a kyticiach boli zväčša biele. Výnimkou bola jedna kytica čiernych ruží.

Bolo tam ticho. Neuveriteľné ticho. Ticho, ktoré už samo o sebe rozplakalo niekoľko smútiacich. Zopár ich plakalo už aj predtým.

Vraví sa, že pohreb by mal byť oslavou života. Života človeka, ktorý ho už prežil. Tí, ktorých po sebe zanechal, by mali tento jeho život osláviť. Aby naňho nikdy nezabudli. Je to zvláštne, ale vôbec to tak nevyzeralo. Všetci boli potichu. Vzlyky a plač, akoby úplne zanikali. Niektorí hľadali do zeme. Iní zasa na oblohu. Niektorí premýšľali. Možno nad sebou. Nad tým, koľko času asi tak ešte zostáva im. Niektorí sa už ani neobťažovali zdvihnúť použité vreckovky zo zeme. Zrejme vedeli, že ich tam padne ešte veľmi veľa a potom ich zdvihnú všetky naraz, pred-

tým než pôjdu žiť svoj život a míňať čas, ktorý im ešte ostáva.

Vôbec to nevyzeralo ako oslava. A trápilo ma to.
Bol to zvláštny pocit, sledovať svoj vlastný pohreb.

Kapitola dva

Áno. Bol som mŕtvy. Naozaj mŕtvy. Moje telo naozaj ležalo v tej rakve. Ale, prosím, nepýtajte sa ma na detaily. Sú to totiž detaily, ktoré menia zázraky na vedu. Nechciete od mňa detaily. Nechciete ich. Aj tak by som vám ich zrejme dať nemohol.

Kňaz dohovoril. Jedného zo smútiacich vyzval, aby povedal niekoľko slov. Nespomenul konkrétne, kto povie tie slová. Povedal len:

„Je tu niekto, kto bol zosnulému veľmi blízky a chcel by predniesť niekoľko slov.“

Rozmýšľal som, kto to asi bude. Vstal muž. Vlastne ešte iba chlapec. Chlapcovi vravíte muž, až keď je dospelý. Niekedy ani vtedy ešte nie. Tento nebol dospelý. Čierny oblek z požičovne na ňom z veľkej časti visel.

Kňaz ustúpil. Chlapec sa postavil na miesto, kde predtým stál.

Tráva tam bola vysoká. Úplne chlapcovi zakryla topánky. Vyzeral, akoby mu z oboch nôh chýbali členky aj chodidlá.

„Volám... volám sa...“ Zhlboka sa nadýchol. „Volám sa Ethan. Ethan Marlou,“ povedal chlapec. Pomedzi